

Kolm tantsuetendust: kiire-aeglane-kiire

BALLETIÕHTU

Nils Christie «Enne öö saabumist»

Tiit Härmi «Pelléas ja Mélisande»

Uwe Scholzi «Teine sümfoonia»

Selle aasta viimane «Balletiõhtu» etendus toimub 10. detsembril kell 19 Estonias

KERTU HOOL
noor tantsukriitik

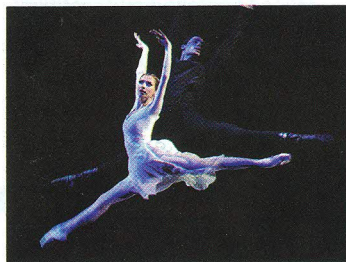
Kolmest lühiballetist koosnev «Balletiõhtu» tõi vaataja ette mõtlemapanevaid ja esteetilisi tantsulugusid, mille lugemiseks ja nautimiseks piisab vähesest koreograafiakeele tundmisest, kuid mis pakuvad elamust ka nõudlikumale tantsuvaatajale.

Vahetult pärast Estonia ooperiteatrist tulekut oli huvitav temaatilisi ja kunstilisi ühisnimetajaid välja mõelda ning nähtut tervikuna interpreteerida. Lühivormid annavad suure mänguruumi interpretsiooni-

deks, kuna on intensiivsed ja kontsentreeritud.

Tantsuteosed olid vaataja tähelepanu hoidmise ning tervikliku tantsukunsti nautimise õhtu oskusliku komponeerimise tulemus. Tantsutehniliselt tugeva alguse annab koreograaf Nils Christie «Enne öö saabumist», millele järgneb väljapeetult romantiline Tiit Härmi «Pelléas ja Mélisande», ning intensiivse lõppakordi annab Uwe Scholzi «Teine sümfoonia» (lavale tõi Daniel Otevre).

Mõttelisi paralleele tantsukeeles leian enam ehk esimese ja viimase lühiballeti vahel, kuna liigutuste esitamise intensiivsus ja tempo olid sarnased. Samal ajal erines esitusmaneer märkimisväärselt. Christie koreograafia oli pigem sissepoole pööratud ning liigutused nukrameelselt pingestatud ja rusuvast äkilised. Põhjamaisele emotsiooniskaalale avaldas eriti mõju duettide liikumine lavakujunduse jämedate valgete pintsli tõmmete (kunstnik Keso

Tiit Härmi «Pelléas ja Mélisande» Estonias. Foto: Harri Rospu

Dekker) taustal, mis koos sügavsiniste kostüümidega moodustas kooskõla, mida teatud liialdustega saab nimetada lavastuse sisekosmoseks.

Scholzi «Teises sümfoonias» ei olnud kohta nukrameelsusele või rasketele tunnetele. Balletitantsijate avali naeratamine vaatamänguliste liikumisseadete ajal kergitas ka toolile lössi vajunud meesvaataja oma kohalt ainiti lavale püüdlema.

Ei juhtu sageli, et ma balletilavastuse puhul ansamblimängu jälgin. Selles töös lõi atmo-

sfääri just terve tantsutrupp ning muusika illustreerimise asemel loodi eraldi vaatamäng, kus ühtne tantsijate koostus sätestas domineeriva liikumisdiskursuse.

Esteetilist elamust pakkus kaks solistide paari (Olga Malinovskaja ja Artjom Maksakov ning Eve Andre ja Sergei Uppkin), kes artistliku vilumusega lisasid atmosfääri elektrilisi nüansse. Õnneks ei rikkunud tantsuseade tasakaalu balletiartistide «staaritsemine», vaid terve laval olnud koostus hingas ühes rütmis.

Kahe kiire tempoga lühiballeti vahel sai publik hinge tõmata tantsupoetilise balleti «Pelléas ja Mélisande» paistel. See oli eelkõige rahulikku, esteetilist ja läbielamuslikku koreograafiat näitav teos, kus olulisim oli tantsu ilu, mille lihtsuses peitus võlu.

Estonia teatri välja kuulutatud «Noore tantsukriitiku» konkursil auhinnatud töö